

SLOVÉNEC,

Isti
za podučenje naroda.

Cena za celo leto po pošti 2 gold. 20 kr., za pol leta 1 gold. 10 kr.; brez pošte za celo leto 1 gold. 40 kr., za pol leta 50 kr.,

za ene kvatre 30 kr. Posamesni listi po 3 kraje. Naročila prejemajo vse c. k. pošte, v Ljubljani pa založnik.

V ponedeljek 12. Listopada 1849.

Ljubodin.

(Konec.)

Samovoljnost je prekleta
Od Boga in pameti,
In pregnana iz tega sveta
Se le v peklu še rodi,
Otrok mora pa storiti,
Kar njega sam Bog uči
V bogat mora se učiti,
De ga Bog ne pogubi.

Svoje starše spoštovati,
To sam Bog ti zapové,
Kdor mu neće sluha dati,
Se nebesam odpové;
Ak nebesa si zapustil,
Se ti zlo godilo bo,
In pravičen Bog zamudil
Kaznovati te ne bo.

Bile so zastonj besede,
Sin jih slišat' hotel ni;
Grehov svojih černe čede
Iz serca ne prepodi.
To očetu bolečine
Nizko vtisne u sercě,
De življenje iz trupla zgine,
Ktero v zemljo polože.

Sin bogastvo skupaj spravi,
Matere poslušal ni,
Rabi ga po svoji glavi,
Mater iz nemar pusti.

Ji le malo vkupaj zbere
In od sebe pošlje jo,
Pa to ji serce predere,
V grob jo spravi pod zemljo.

Bile so očeta vlasti
Kmalo prepodene vse,
Sin redi le svoje slasti,
Ktere dušo pogubé,
Samovoljen ni prevdaril,
Kaj ga oče je učil;
Vse bogastvo je zapravil
U veselju prepodil.

Kadar svojiga več nima,
Ptuje si blago želi,
Ga natihoma poprima,
Kumerno se preredi,
V persih njemu vest zaspala
Ga nikoli spekla ni,
Volja černa ga prignala,
De nedolžne clo mori.

Alj število se le snide
Grehov hudodelnika,
In pravici v roke pride,
Ki ga strašno kaznova;
To je kriva samovolja,
De pod meč on glavo da;
To, mladenč, je prava šola,
Samovoljnost kam pelja!

Fr. Blašič.

Premišljevanje.

(Dalje.)

Kadar vidimo in pregledamo tisto neštevilno množico svitlih in brizgajočih zvezd, kadar spoznamo njih lepoto in krasnost, kadar zmerimo njih dolgost in širokost, kadar spremljamo njih tek in kroženje; kadar spoznamo dobroto luči lune, kadar nas sončni sij pregreva, kadar oblaki šumé, kadar gromi, kadar se bliska in treska: tistikrat ne vzdignemo svojih oči do svitlo okroglih zvezd; ne pademo na svoje kolena, ne vklonemo glave, ne tolčemo na persi, ne molimo brezmočne stvari; ampak čez zvezde in oblake, čez lunó in sonce se vzdignejo naše misli. Gori naša pamet sili, gori um želi, gori serce puhti. Sprejete dobrote, prihodnje potrebe nas vlečejo in silijo gori z mislimi in željami dreti, ter ga moliti, od kteriga vse dobro pride, brez kteriga mi nič nezamorem dobroga, slovečiga in čedniga storiti.

Ali je tedej Bog? Sonce nam ga napoveduje, kadar izhaja, in svoje žarke po zeleni naravi razlije, zor in jutro nam pravita od njega s svojo svitlo lepoto, rosa lesketá njega krasoto, zverina tuli njega jezo nad grešnikom; rožice, ter cvetljice hlapé njega očetovo dobroto; ptiči pojo njega usmiljenje nad spokornim grešnikom; morjé razlega njega vsigapričijóčnost; luna opominja na njega vsigavidijóčnost v temotah in skrivnih krajih; zvezd svitloba nam pravi od njegove čistosti in svetosti; blisk in gromenje, treskanje in potresi, povodnji in viharji nam pokažejo njegovo vsigamogóčnost. *Vse spozná Eniga Boga, vse njega časti in hvali, vse njega voljo spozná, vse njegove zapovedi dopolnuje. Samo človek se je navadil besede: Ni Boga, ni večnosti, ni ščvljenja duše po smerti telesa, ni sodbe, ne plačila, ne kazni, ni nebes ne pekla, vse to so zmišljenje in kvante nesrečnih od svetá zaveršenih popov, in zapeljivih ljudi, kteri ne privošijo veselja in prostovoljnosti (imenoval bi jo samovoljnost) tudi drugim, zato ki jo sami ne vsévajo.*

Ako bi se znajdel kdo, ki bi to lažnjivost in kratkovidnost terditi hotel, še ni povzdignil v potrebah in težavah, v boleznih in bolečinah svojih oči proti nebesam, ni slišal besede svoje vesti in svojiga serca, ni padel na kolena, ni sklenjenih rok proti nebesam vzdignil, ta ni v svoji sreči in v svojim veselju se ponižal in oči na zemljo obernal, ni spoznal, de mu, kdor mu da veselje, tudi žalost lahko pošlje, ne vidi, kaj de je sam; de je prah in perst, ne vidi, de ni nič memo tistiga, ki je vsigamogóčen. Zjokati se je nad takim človekam, ki je tako slep, de ne vidi narave široke in krasne; zjokati se je, ker ne sliši tišuč in tišuč glasov, ki mu kličejo naproti: Ponižaj svojo glavo, opusti oholost in bahanje; spoznaj enkrat, de je En Bog, poslušaj njegove besede, dopolnaj njega zapovedi, spoštuj njegovo veličastvo! Ako to storiš upaj in pričakuj obilno plačil, ako pa terdovraten ostaneš, boj se njegove pravične jeze, njegove ojstre sodbe, njegoviga brezkončniga kaznovanja.

Mislimo si zdaj naš svet brez eniga Boga, po kteriga volji se vse godí, kteriga besede poslušati in zapovedi vsak dopolnovati mora. Kaj bi se zgodilo? Sonce, ki s pozlačenim obročem izhaja, vse oživi in skoraj vtrudeno proti večeru v zaton gre, pa temote prepodi in spet novič iz za gore pride, bi šlo kmalo dalje, visoko in vse na zemlji bi pomerznilo; ako bi pa blizo pristopilo, bi vse moglo zgoreti. Luna bi bila preveč dalje, temna in črna, blizo pa kervava in šekasta. Luna bi zakrila sonce, sonce bi odelo luno. Zvezde bi ena proti drugi tekle, več bi se jih vkupaj zvozlalo, ali pa bi se preveč narazun razkropile, in tako bi bilo vse brez reda, vse brez lepote, punti v natori, vojske med vsimi stvarmi, zmešali bi se letni časi, bi ne poznali ne pomladi, ne leta, ne jeseni, ne zime. Kar bi sonce ogrelo, bi burja omrazila, kar bi sonce posušilo, bi dež razmočil, kar bi luna osijala, bi tema in oblaki pokrili in černili. Kdor vse to pomisli, vidi de je en Bog, in de, kar je na svetu, ne more brez njega biti.

(Dalje sledi.)

Nova hranitnica.

V nekim tergu je bil somenj. Vse je derlo v terg, tam lepe reči ogledovat. Ali je čudo, de sim šel tudi jez? Sej smo vsi Evini otroci, in ta je bila, kakor so vse babe, novoželjna. Šel sim tadaj tudi somenj. Tu ogledujem reči, hodim dolgo sim ter tje, kar zagledam okrog mize več kot dvajset ljudi; in kakor je sicer navada, de, če le dva ali trije skup stojé, mislimo zé, kdo vé, kaj de je. Tudi jez stopim k mizi ter gledam. V sredi pri mizi je pa stal človek, ki je ljudém kvasil, de je mogoče, pri njem obogateti, če kdo groš na kvarto postavi. Medel je bil ta človek, kakor sedem hudih let. Ljudjé so res stavili, so priigrali par groškov, so zopet stavili, dobé se toliko, in preden je čert ure pretekla, ni imel noben več venarja v svojim premoženju. Taka se godí igravcam vsim — in prav se jim godí. Zraven mene je stal fantič, ki je ljudi tako novoželjno pogledoval, in viditi, de imajo ljudjé dobiček, gre in prosi svojiga očeta, mu tudi kaj grošev dati, de bi kaj dobil. Verli mož pa da svojimu sinu par berljugz, de je začel fantič glasno vekati. „Kaj? igrati hočeš ti, potepuh, de boš hudoben človek postal, nazadnje pa še tat. Dobro si jo vtisni v glavo, otrok“ je kmet dalje govoril: „Igranje je Bogu ostudno in igravci ne bodo gledali obličja božjiga“.

Fantič je jokal in si lica mel, ker so ga bolele, jez pa sim si mislil: to je verli mož, ki za poduk, ki ga je svojimu sinu dal, zlat križ zasluži. —

Kmet je šel s svojim sinam dalje. Dopadel mi je mož. Za njim sim šel zapustivši goljufa in goljufance. Pred neko hišo se mož vstavi ter reče: „Moram viditi, kakošne numere so prišle“; izleče majhen višnjev papirček iz aržeta — „ambo pri puntu!“ — izleče drug papir — „ena sama zadeta“ — iše še dalje po svojim aržetu: „De te grom! pri dveh puntih terno“. — Ostermel sim, kakor če bi bilo trešilo v mene. „Tri loterijske papirje ima človek“

sim si mislil. Ni mi bilo mogoče, premagati se, in ker moram vsa-
 cim uresničeno povedati, grem k možu ter rečem: „Ne zamerite,
 prijatelj, če bi jez vaš sin bil, bi vam berljuzge s percenti pover-
 nil!“ Mož me debelo pogleda, jez njega. — Rečem mu dalje:
 „Imam vas za poščeniga moža po uku, ki ga svojimu otroku da-
 jeste; delate pa tako, kakor Pater Abraham a Santa Clara go-
 vori: „Pridigarji ne smejo biti enaki zvonovam, ki druge opomi-
 njajo v cerkev iti, sami pa zvonaj ostanejo. — Vi storite sami,
 kar svojimu otroku prepoveste. Ali loterija ni igra? Vi delate, ka-
 kor tisti, ki je v petik kapune jedel, ker mesa ni smel.“ Se vé,
 de mi ni mogel družiga odgovoriti, kakor: „Prijatelj, ta reč vas nič
 ne briga!“ Prav je imel, pa za to ga hočem tukaj prati, ker je
 tako nad mano zarežal. Kdor je loterijo znanjšil, je bil sovražnik
 ljudstva, goljuf, kateri ljudem kaj obljubi, česar jim nikoli ali pa
 malokadaj dati more; dela kakor lažnive, kateri med svojimi lažmi
 véasi tudi ktero resnično besedo zine. Marsikteri mož si v nedeljo
 komaj serkljej vina privoši, de bi si svoje serce razveselil in svojo
 moč za novo delo popravil, in zmeče v ponedeljek grešne denarje
 v vodo, ker misli, de zlata ribica plava. Če bi ljudje rajši, tako
 mislim, denarje v hranilnico metali, vsak teden toliko, kolikor zdaj
 stavijo, bi gotovo vsako leto eno ambo, če ne več zadeli, in ka-
 dar starost pride in več ne morejo delati, imajo terno. Tako je in
 ne drugače. Mož na somnju to nar bolj vé. Kako jim je pa, kadar
 denarjev več nimajo in si potrato očitajo, tega ne pomislijo.

Gospod fajmošter! Vi ste prav moder mož in jo znate na
 prižnici prav lepo povedati. Kadar ljudem zgodbo od zgubljeniga
 sina pripovedujete, povejte jim tudi mnoge žalostne izgledé in skuš-
 nje loterijstov in pa tudi od moje nove hranilnice. Jez nimam pro-
 stora in teh listov tudi ljudje tako ne berejo. — Nova hranilnica
 pa je: Ne v loterijo staviti in denarje rajši na potrebne reči obra-
 čati, na priliko: več koristnih bukev kupiti, ktere jim povejo, kako
 se po svetu kaj godi, kako so naši junaški bratje na Laškim in
 na Ogerskim se hrabro obnašali in vsaktere težave in pomanjkanja
 terpeli, ko so njih bratje denarje zaigrovali. Kako lepo bi bilo, če
 bi vsaka soseska iz te hranilnice bukvarnico napravila, od ktere
 so Novice tako lopo pisale, in kakoršna je Juri Lečnik blizo
 Slovenjiga Gradca napravil, in kakoršno imajo tudi že v Borov-
 ljah na Koroškim!

Hudo z dobrim povernjeno *)

Jakob, sin poščeniga kmeta, je imel že z otročje starosti
 veliko veselje do vojaškiga stanu.

Ko je bil komaj petnajst let star, je šel že k armadi. Ker
 je imel dobro glavo in je tudi doma k fari v šolo hodil, ga je stot-
 nik njegove kompanije kaj obražtal, in v dveh letih je bil desetnik
 (korporal) in potem feldbebelj.

*) Iz bukev, ki se ravno zdaj natiskavajo, z napisam „Čednost in hu-
 doblja“, 12 prelepih povest iz laškiga poslovenjenih.

Vojska se je vnela. Kmalo v začetku je postal oficir in v vsaki priložnosti je pokazal toliko pogumnosti v vsih nevarnostih, toliko umnosti v narteziših početjih, ktere so mu bile naročene, de je s stopnje na stopnjo stopal, si čislanje generala pridobil, in nazadnje oberst postal na mesto njegoviga sprednika, kteri je v boju ostal, v kterim je Jakob sam s svojo posebno hrabrostjo k premagi pripomogel.

Imé tega mladenča je bilo večkrat v novinah imenovano in pohvaljeno, in kolikorkrat so gospod fajmošter njegoviga kraja Jakobovo hvalo in srečo v njih brali, so šli urno k njegovim bratom, se z njimi veselit, kteri so to tudi sebi v čast šteli in niso nič družiga mislili, kakor na čas, ga spet srečno viditi in na svoje serce pritisniti.

Pa med Jakobovimi redkimi lastnostmi, ktero so mu plačilo in slavo verliga vojaka pridobile, je bila tudi napaka, ktera sama je bila dovolj, ljubeznivi svit čednosti otamniti, in še celó njeno djanjost pri ljudéh ostudno storiti.

Njegovo poslednje poveličanje je v njegovim sercu neizrečeno osabnost zbudilo.

Govoril je od svojih junaških del, kakor bi kdo le od del kakiga cesarja ali kralja priča njega govoril, če bi se mu hotel prilizovati.

Hvalil je vedno nezmerno svojo pogumnost, je vse druge zaničeval in si je veči slavo prilastil, kakor so si jo vsi vojaški junaki svetá kadaj pridobili.

Po dokončani vojski dobí njegovi regiment povelje, v nekim mestu ostati; de bi v to mesto prišel, je mogel Jakob blizo svojiga rojstniga kraja iti.

Komaj so njegovi bratje in prijalli to zvedili, jih je serčno poželjenje gnalo, mu nasproti hiteti.

„O dragi Jakob!“ — reče stariši brat; „hvaljen bodi Bog, ki nam veselje stori, te zopet viditi.“

„Če bi le naš oče še živel! Kako bi jim to veselje dobro djalo! Poglej! tukaj smo tvoji bratje!“

„Daj se objeti, bratec! Dalječ od nas si bil sicer, pa vedno smo na tebe mislili.“

Oberst, ves nevoljen, kot brat uboziga kmeta pri regimentu spoznan biti, se je zaderl: „Proč od mene, prederznež! ne poznam te, in čudim se, de z mano govoriš, kakor s kom svoje enakosti.“

„Kaj!“, ga ovrè narmlajši brat, „ali me ne poznaš? Poglej me, tvoj Pavl sim. Nekadaj si me tako serčno ljubil; ko sim bil še majasi, si me sam učil zemljo obdelovati.“

Pa še bolj razkačen jim je žugal, de jih bo dal zapreti, ako se mu ne spravijo zdajci izpred oči.

Vojaki, ki so bili priče tega gerdiga vedenja, se sicer niso upali, svojo nevoljo očitno pokazati; memrali so pa med sabo: hudobniga serca mora pač biti! kdo more kaj taciga storiti? Nasiga obrista je sram, de je sin ubozih starišev; še veseliti bi se imel, de je toliko srečo s svojimi zaslugami dobil, ker ni zlahtniga stanu.

Njegove povelja so tadaj le z nevoljo spolnovali. Vsi so ga skrivno zaničevali in želeli so, da bi ga od regimenta spravili.

Eniga dne se je zgodilo, da je obrist priča generala svoj regiment ogledoval. General ga je zavoljo neke napačnosti grajal. Obrist ni mogel svoje navadne osebnosti premagati in odgovoril je na storjeno očitaneje generalu priča vsih oficirjev silno prederzno. Njegovi viksi so imeli že dostikrat se zoper njegovo obnašanje pritožiti. — To pregrešenje zoper podložnost, katero je vojaška sodnija z vso ojstrostjo presodilo, je bilo dovolj, ga odstaviti in gerdo iz službe spustiti. —

Nesreče ošabniga človeka nihče ne pomiluje.

Jakob je bil po svoji nesreči sam sebi prepušen. S sramoto ogernjen je bil zdaj žalostno prisiljen, si svoj kruh v potu svojiga obličja zaslužiti, in nič drugiga mu ni ostalo, kakor v hišo svojih bratov se verniti.

Pa kako bi smel upati, tam pomoči in podpore dobiti?

Kako bi si bil smel upati, se s prošnjo k ravno tistim obriniti, ktere je tako gerdo razžalil?

Desiravno mu je pri sami misli tega strašniga ponižanja obličje sramote gorelo, ga je vunder sila primorala, in tresel se je na celim životu, ko se je vasi bližal, v katero je o mraku prišel. Po gospod fajmoštru je prašal, katerimu je svojo nesrečo tožil. Britko se je zjokal in prosil jih je, za-nj pri bratih govoriti, da bi se zavoljo Boga in zavoljo njih rajnciga očeta njega usmilili.

„Preljubi Jakob!“ — so mu hiteli vsi z enim glasam nasprot; — „to je tvoja hiša, s tabo se hočemo preživiti.“

Ako je ljubezni bratov mogoče, ti tvojo nesrečo olajšati, smo vsi srečni.“

„Osramoten od take blagodušnosti je dolgo stal in jokal, brez da bi bil besedo pregovoril. Nazadnje reče: „O neprecenljive duše! Občutim vso velikost vaše tako velike blagodušnosti; samo to prosim še ljubiga Boga, da nej mi toliko časa še življenje pušti, da gerdo razžaljenje nad vami dobro storim.“

Prijatli, žlahta in vsi, ki so bili te bratov ljubezni priča, so bili vsi globoko ginjeni, in če so svojim otrokam Jakobovo prigodbo pripovedovali, so tudi še pristavili, koliko sladkosti prinese spolnovanje čednosti, in kako grenka je pokora tistiga, kdor enkrat od njene poti zaide.

Oglas.

Slovenija razglasi v svojim 89. listu „oglas“ gosp. Macuna zastran njegove krestomatije, kteriga tukaj ponatisnemo, si pa prideržimo, v prihodnjim listu kaj več od tega govoriti:

„Namenil sim, ko sim oglasil v 58. listu Slovenije, krestomatijo tako na svitlo dati, da bi vsaki del, to je poetički ko prozaički bil slovensko-ilireki z dodanimi spisi drugo slavjanskimi. To bi bila prav za prav slavjanska krestomatija; vender ne bi se za uvedenje v učivnice

vlegla, ker bi si mladež tudi vse kupovati morala, kar se v učivnici ne bi bralo. Tedaj sim po želji g. ministra uka, ki bi rad za latinske učivnice praktičke knjige imel, delo po tem pravilu uredil. Vender pak, ako mi Bog da zdravje in čas, bom vse na tanjko zderžal, kar sim v prvim oglasu obečal.

Tedaj bo vse leto delo razpadlo v tri razdele. I. Slovenska pesniška in prozaička; II. Ilirska pesniška in prozaička krestomatija, vsaka obstoječa iz dveh zvezov. Pri tem še je ta posebnica, da sem in to ni po sami svoji volji slovenskemu delu nekaj ilirskega, in ilirskemu nekaj slovenskega pridjal (tudi to bo praktično, ako Bog da). — III. Razdel bo imel a) neke spise iz drugoslavjanskih narečjih, to je tedaj iz českega, poljskega in ruskega. b) Potrebne razjasnenja, pazke in mal rečnik k vsim prijé imenovanim delam.

Kar se tiče razdela II., ga ne bom jaz na svoje troske na svetev dal, ampak vlada ali pak drugi založnik, ki mi je že to obečal; III. del bom s časom sam na svitlo dal.

Pervega razdela poetički del pak se v lepim zvonajnem obrazu v Terstu že tiska, pet pol (Bogen) je že tiskanih. Koliko bo v celem pol imel, še nevem; kot se mi zdi, bo njih z ilirskem dodatkam vred nekaj petnajst. Celi poetički del bo še pred novim letom do konca tiskan, in na kratkem za tim bo se, ko se nadam, tiskanje prozaičkiga dela začelo.

Ker se pri razprodaji zdaj večí del samo na Slovence opiram, ne morem po zvezkih (Heften) razprodajati, ampak v celem. Samo ako bi Gospodje, ki v Ljubljani, v Gorici, v Celju, Marburgu in Celovcu v latinskih učivnicah slovenski jezik naučavajo, že zdaj, kar je tiskanega, za mladež pozeleli, naj se mi zglasé, kolikor njim je za sadaj treba.

Za leté gospode bi pak še eno pridjal. Tiskanje vleče denarje, nekaj bi moral že sadaj plačati, tedaj ne moram drugači, ko le vstanovití, da vsak, kdor vzeme po takem le nekaj od krestomatije, mora plačati za celo, to je naj manje 45 kr.; saj mu ne bo trebalo na ostali del dolgo čakati.

V Terstu 30. Kozoperska 1849.

Ivan Macun.

Sploh koristne reči.

Obrezovanje sadniga drevja.

Sadne drevesa se obrezujejo, ali de se drevesu lepa podoba ali pa večí rodovitnost da. Kar poslednje utiče, se je po tem le ravnati:

1. Navadno se drevesa v mescu Svečanu ali Sušcu obrežejo, tode opomniti se mora tukaj, de se morajo drevesa, ktere prav močno poganjajo, bolj pozno obrezati, kakor take, ktere bolj slabo poganjajo. Pa tudi te se morajo še le obrezati, kadar so njih popki zlo napeti in že pognati imajo.

2. Kar je vlansko leto pognalo, se imenuje izrastljik, berst, kar je pa predlanjskim zrastle, se imenuje dveletni izrastljik itd. Očesa izrastljika se tako štejejo, de je tisto, ktero je narbližeje dveletniga bersta, prvo, prvo za tem drugo itd., in oko, ktero je na koncu bersta, je poslednje.

(Konec sledi.)

Odgovor

na gosp. Jožef Blaznikovo razjasnjenje moje opombe v „Pravim Slovencu“ listu 45, str. 277, zastran „Kolednika“.

Gospod Jož. Blaznik si je prizadeval, v 90. listu Slovenije 360. strani mojo gori imenovano opombo razjasniti ali jo razjasniti dati. Ker pa gospod Blaznik v tem razjasnjenju sam sebetako beliga, mene pa črniga dela, sim prisiljen, nekoliko več odgovoriti, de se priča slovenskiga ljudstva po mogočosti omijem. Tode, gospod Blaznik brez zamer! Jelite, de sim pred dvema letama v Vašo tiskarnico oznanilo almanaha v slovenskim jeziku poslal, kteriga je gosp. Giontini izdati namen imel, de ste pa Vi ročno to prihožnost poprijeli, enak namen mi razodeti, kar je po Vašim dolgim pregovarjanju mene v silno sladko zadrego pri gosp. Giontinitu pripravilo? — Pa kot star znanec sim se zastran vredništva tega almanaha gosp. Giontinitu odpovedal in Vam vdal, tim več, ker ste rekli de je boljše, en sam pa dober, kakor dva, pa slaba almanaha na svitlo dati. Naredil sim tadaj v Novičah oznanilo almanaha, kterimu sim jez ime „Kolednik“ dal. Viharji in nezgode vlašnkiga leta so Vas, kakor ste sami razglasili, zaderžali, ga izdati, in ste izdatev za prihodnje leto odložili. To je resnica, kakor se možu spodobi jo govoriti. Napovedali ga pa za leto 1850 niste nikjer in meni samimu je bila skerb izročena za sostavke skerbeti, razun gosp. Petočnikove pratike, gosp. Poženčanovih zgodovinskih spisov in gosp. Kosmačevih povestie. Nagovarjali ste me večkrat, lagal bi se, če bi rekel, de me niste; jez pa sim Vam vselej odgovoril, de imam sostavke pripravljene, samo izlikati še jih je treba, ker nej rajši dober Kolednik pozneje, kakor slab prezgodaj pride. In leto 1850 ima 365 dni, obluba Vas tudi ni nikakoršna vezala, ga ob ojstro določenim času na svitlo dati. Vi me gerdite v svojim razjasnjenju, ker pravite: de ste dokončali prav lične kamnotise za Kolednika! To je, kar mojo vednost uliče, laž!! — V svojim ne ravno prav vljudnim dopisu ste mi pač pisali, de ste dali že dve polikalendra staviti, od kamnotisov niste ne čerhnili. Ker ste pa Vi sami rekli, de gosp. Potočnikova pratika ne bo več kot eno samo polo dala, si moram misliti, de tudi to ni resnica! Dalje mi očitata nepoštenu ravnanje, de sim začel sostavke, kteri so bili za Kolednika dani v Pravim Slovencu na svitlo dajati! To je druga laž, ker razun prvih treh štrof Prešernove Parizine nisim dal ne sloga v svojim časopisu natisniti, in še te z epombo, ktero vsako uro lahko šestdesetkrat berete. — Tisti teden pa, ko ste z svojim dragim pismicam sostavke od mene nazaj terjali, je bil Kolednik ves pripravljen, pa bolezn in smert v hiši in neodložljive premnoge dela mojiga poklica mi niso pripustile toliko časa, de bi bil na Kolednika mislil. Nazadnje pa še celo Vaše pismice! — Gospod, rad se vklanjam in pripogujem, pa ne zamerite, takrat se pa nisim mogel. Poslal sim Vam, kar ste terjali. Moji sostavki bodo pa, kar jih bo za to, v Pravim Slovencu mestice dobili. Kolednik pa ostane moj za leto 1850! Malavašič.

Založnik: J. Giontini. — Odgovorni vrednik: Fr. Malavašič.

Natiskar J. Blaznik v Ljubljani.